

БОЄЗДАТНИЙ ПІДРОЗДІЛ ЗАЛІЗНИЦІ

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

– Сьогодні особовий склад виконує навчально-практичні роботи у п'ятих областях Західної України. Ми працювали у Волинській, Вінницькій, Тернопільській, Івано-Франківській, Чернівецькій та Рівненській областях, виконували роботи зі встановлення габійних конструкцій. Значний обсяг робіт виконано із берегоукріплення та

– екскаватори, самоскидний парк на базі машин КРАЗ, та раджу вам усе побачити на власні очі.

– Наше основне призначення – відновлення колій та їх технічне прикриття у воєнний час і підтримка готовності в мирний, – розповідає командир 11-го окремого колійного загону ордена Червоної Зірки Державної спеціальної служби транспорту підполковник Едуард

захисту мостів. Ця робота цікава, наші офіцери та солдати набувають дуже важливого досвіду, – зазначив командир об'єднаного загону Геннадій Руденко. – Тридцятого грудня 2010 року остання наша машина повернулася до парку. Зима цього року не проста, попереду запланована велика робота із захисту мостів від льодоходу. Сьогодні готуємо техніку, особовий склад та засоби підриву. Вже відбулися збори мінно-підривної взводів. Зараз іде відновлювальний період та підготовка техніки й особового складу до весняно-літніх робіт 2011 року. Техніка в нас звичайна

Спрейс. – За роки незалежності ми працювали у Волинській, Закарпатській, Львівській областях на відновленні та ремонті основних та під'їзних колій. Нам доводилося виконувати роботи з ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій у Закарпатті, Івано-Франківській області, брали участь у відновлювальних роботах після техногенної катастрофи в Ожидові. Сьогодні працюємо в основному у Волинській області, ремонтуємо під'їзні колії на державному підприємстві "Волинь-торф".

З тих робіт, які найбільш запам'яталися, – будівництво авто-

бану Київ–Одеса, яке відбувалося шість років тому. Там ми працювали великими силами із залученням техніки. Звичайно, були труднощі, зрештою, вони існують всюди, а найбільше запам'яталося те, що багато наших людей здобуло нові спеціальності і отримали безцінний досвід. Найчастіше солдат, який приходить до нас, знає лише ази, та перед звільненням із лав Держспецтрансслужби він уже фаховий екскаваторник, кранівник чи бульдозерист, якому не важко знайти собі хорошу роботу та стабільний зарібок.

У передобідню пору на території ошатного військового містечка було малолюдно. Кілька солдатів, порівнявшись із офіцерами нашого супроводу, перейшли на стройовий крок і віддали честь. Скрізь замість звичного бетонного покриття тротуарів вимощена плитка, біля КПП сліпучо сяють у промінні майже весняного сонця куполи невеличкої церкви. На першому поверсі штабу про стан справ дзвінким голосом відрепортувала чергова у військової формі. Я запитав дозволу сфотографувати жінку у військової формі і переконався, що жінка завжди залишається жінкою. Побачивши фотокамеру, чергова просить хвилику, аби оглянути себе у дзеркальце.

Оглядини казарми автомобільної роти розпочинаємо з рапорту днювального. У приміщенні зразковий порядок, а підлога, самі розумієте, як в армії – просто сяє.

– Автомобільна рота переважно займається підвезенням матеріальних засобів на об'єкти, де працюють наші спеціалісти, та транспортуванням особового складу, – розповідає командир роти автомобілістів, капітан Олег Радзівон. – Зараз триває відновлення техніки. Це вимагає не лише наполегливості, а й практичних знань. Я і сьогодні часто згадую попередній призов, коли в мене було семеро справжніх асів. Зараз рідкість, коли вісімнадцятирічні хлопці так тонко відчують техніку і розуміються на її ремонті. Врахуйте, що всі вони практично не мали попереднього досвіду.

Після звільнення з лав Держспецтрансслужби всі семеро відразу знайшли роботу. Зокрема, один із моїх колишніх солдатів керує автофургоном, виробив собі всі водійські категорії і дуже задо-

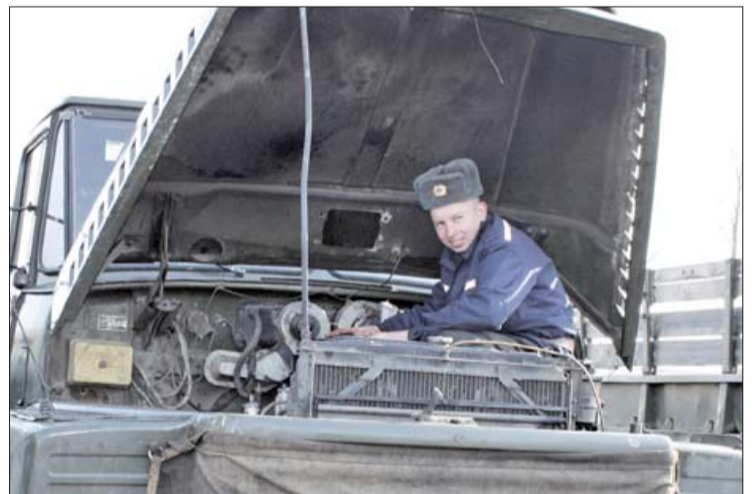

волений роботою. Як професіонал можу сказати, що у 20 років це не так вже й просто. Час від часу він мені телефонує, вітає зі святами.

Тож можу з усією відповідальністю сказати, що рік служби в Державній спеціальній службі транспорту не минає марно, як це хтось може собі подумати. Це я кажу хлопцям, які незабаром одягнуть військову форму. До речі, служити в нас набагато краще, ніж у частинах Міністерства оборони. Тут кожен отримує хорошу цивільну спеціальність та й харчування у нас набагато краще. Про останнє кажу цілком серйозно. Раніше я проходив службу в частинах, під-

у класах чи на полігоні, а навчально-практичні роботи, які виконуються за угодами. Наприклад, колійна рота кладе справжню колію, якою потім курсує рухомий склад. Наші солдати вміють не лише правильно покласти і встановити шпали, але й врахувати кут нахилу рейки на кривих та багато інших суто практичних моментів. Словом, одна справа вивчати теорію у класах і зовсім інше – застосовувати отримані знання на практиці. Та й якість таких знань набагато вища.

За спілкуванням з офіцерами та відвідуванням автопарку непомітно підійшов обідній час. Вирушаємо до солдатської їдальні. Цікаво,

порядкованих Міноборони, два з половиною роки тому перевівсь сюди і, щиро кажучи, був приємно вражений. Тому хочу порадити нашим призовникам не боятися назви Державна спеціальна служба транспорту.

Звичайно, у нашій службі є певні відмінності. Це не просто навчання

що в окремих загонах Державної спеціальної служби транспорту, на відміну від військових частин Міноборони, харчуванням солдатів займаються власні спеціалісти. На кухні нас зустріла кухар 4-го розряду Любов Войтович, яка теж має військове звання. Вона – старший солдат.

